

zweeft de vlamme engelen met het horizontale zwaard, op het toornend aangezicht de zekerheid van de overwinning.

De geheele mensch, de geheele menschheid, vindt in het werk van Bourdelle haar epos. Antieke en moderne wereld, Indië, Egypte, Griekenland en de Middellandsche Zee, hij weerspiegelt ze alle. Uit zijn werk spreekt de vleeschelijke aantrekkingskracht, en tevens brengt u de sublimatie van de materie tot inkeer. De stof werd intellect, het intellect is tot lyrisme geworden.

Wij geven ons verwonnen voor den stouten hoogmoed van den werkmans en den denker, die niemand minder dan den Schepper zelf te evenaren tracht, die een roerenden eenvoud aan de goddelijkste verzuchtingen paart, en alles wat ijdel en bedriegelijk is van zich afwijst, om enkel maar het leven in zijn diepsten kern, de bezieling in haar zuiversten zang te vatten. Hoe kunnen wij beter Bourdelle schetsen dan met eenige regelen uit zijn eigen gedicht „Le Poème du Sculpteur”:

Prendre le doux limon, blonde chair de la terre.
Ployer les deux genoux pour l'hymne solennel;
Me souvenir qu'Adam, notre aïeul paternel,
Naquit de ce limon, pétri par Dieu le père.
Et tâcher d'égaliser le grand maître éternel.

Enfant du sol sacré, comprendre la nature;
Tailler le buis rustique à l'ombre du coteau;
Parfaire une musette avec un bon couteau,
Simple pâte vivante de laitage et d'eau pure,
Aimant moins les mortels que mon petit troupeau.

.....
.....

Creuser mon dernier lit dans une grande pierre,
Sans simulacre vain, sans futile flambeau....

Zoo verschijnt ons Bourdelle, tijdgenoot en reeds half-god in onze bewondering.

